

PREMI ROTARY 2006

PER A UN ALUMNE DE L'ESCOLA JOVIAT

Carlos Moreno Vilches, alumne del curs de Prova d'accés a CFGS va guanyar el premi Protagonistes del Demà, que atorga des de fa 16 anys el Rotary Club Manresa-Bages. El Carles de 20 anys i de Terrassa es dedica a fer tasques de voluntariat des dels 15. A més de felicitar-lo hem volgut reproduir el discurs que va pronunciar en l'acte de lliurament d'aquest premi.

SÓC COM SÓC

A la vida un és com és gràcies a l'educació rebuda, tant per part dels pares com pels diferents centres educatius.

A casa meua sempre s'ha viscut el voluntariat d'una manera molt activa perquè els meus pares des de l'adolescència han estat vinculats a Creu Roja i actualment a Protecció Civil, ADF (Associació de Defensa Forestal) i Bombers Voluntaris de la Generalitat de Catalunya. Seguint el seu exemple, tant el meu germà com jo formem part de Protecció Civil i dels Bombers voluntaris.

És així doncs, quan un s'hi troba, que comença a entendre en què consisteix el voluntariat. El fet de treballar en equip, organitzat de manera on tothom té una responsabilitat a desenvolupar; on per aconseguir un bon resultat final no pot trencar-se la cadena i el ritme del treball. Tot això sense esperar res material a canvi, simplement la recompensa d'enriquir-te a nivell personal i sentir que formes part d'un grup de persones que rebutgen alguns valors negatius que es troben en la societat actual, potser una societat egoïsta.

Crec que és molt positiu, doncs, que tant des de la família com des de l'escola s'ensenyin al jovent aquests valors; però potser caldria que altres institucions governamentals s'hi impliquessin una mica més, ja que molts joves, si tinguessin prou informació sobre el voluntariat, quines agrupacions hi ha, les tasques que es duen a terme, la relació entre persones, ... en voldria formar part.

En el meu cas, com a Bomber voluntari, he pogut viure diferents situacions de perill, lamentablement massa habituals avui dia. Alguns exemples podrien ser els incendis que es produeixen a l'estiu, molts provocats i afavorits pel clima sec i la gran massa forestal del país on vivim; les inundacions per les pluges i tempestes tan típiques de la tardor; o els accidents de circulació que ens trobem diàriament a les nostres carreteres, sovint per imprudències dels conductors.

Essent voluntari sents l'orgull de no tan sols ajudar els altres sinó també de donar suport a l'Estat, que amb freqüència en aquestes situacions no disposa de prou capacitat, a tots nivells, per arribar arreu.

Dono gràcies, doncs, als meus pares per educar-nos, tant al meu germà com a mí, i donar-nos aquests valors, ja que hem adquirit un compromís que sense el seu ajut no hagués estat possible. Igualment els vull agrair l'esforç realitzat en adreçar-nos a escoles com el Círcol de Terrassa, Salesians de Terrassa i Joviat de Manresa, on comparteixen l'esperit de no tan sols formar alumnes sinó també formar persones amb valors.

En el cas de l'escola Joviat els estic molt agraït per donar-me l'oportunitat de compaginar estudis i feina dins el mateix centre, ajudant així a tenir una percepció del futur més pròxima a la realitat.

Tot plegat doncs, la família, els estudis, la feina i el voluntariat m'han ajudat en la meua educació i el que és més important, en la formació a nivell personal adquirint uns valors tan necessaris i al mateix temps tan poc usuals en el món actual.

En resum, podria dir, i crec no equivocar-me, que sóc un home afortunat.

Del passat o del futur?

Ring-ring...! El despertador, el primer enemic que un es troba en començar el dia, l'aparell que no et donaria mai aquells cinc minuts més de somnis que voldries tenir.

Em vaig despertar.

-Mare! -vaig cridar-, no hi va haver resposta.

-Mare! -vaig repetir, cridant -, tampoc hi va haver resposta.

Em vaig aixecar malhumorat. Em vaig endur una sorpresa ben gran quan no vaig veure ningú a casa.

Feia molta calor. Hi havia papers per terra... La resseca pintura de les parets queia a trossos... Espantat, vaig engegar la tele per passar l'estona. No funcionava gaire bé i dels canals que s'emetien, no en coneixia cap. Vaig escoltar les notícies d'un d'aquest canals: una dona alta, seca, de pell molt pàl·lida i uns cabells llargs i foscos, les presentava:

-Avui, dia 27 de juny de 2007, el cotxe elèctric que supera els 80km/h, s'ha posat al mercat. Un Honda, aparentment normal, però que pot...

-Què?... Com?... -en aquell precís moment totes les preguntes que em pogués formular en un segon, van omplir el meu cap - On sóc?... Realment sóc al passat? Com he vingut a parar aquí? i...COM PODRÉ TORNAR A L'ANY 2150?

Els nervis i les ganes de tornar a casa em van envair el cos. Vaig sortir al carrer i vaig començar a cridar:

-Ajuda, socors, algú em pot ajudar?

La gent passava amb pressa amb abrics i americanes de l'any de la ràdio -és així com anomenem les coses si són antigues-. De la trentena de persones que passaven per aquell carrer, cap em va mirar, ni tan sols es van ni immutar!

Això, al 2150 no passava. La gent no anava tan estressada per la feina -Anar estressat! Això sí que és vell i desfasat! La qualitat de vida al meu any -en el 2007, del meu any, en deien futur- ha fet canviar a la majoria de gent.

Amb les llàgrimes galta avall, vaig caminar i caminar perdut entre aquells edificis tan diferents. Quan l'esgotament m'envaïa de tant caminar, una brisa d'aire suau, em va arrossegar, fins a les meves mans, un anunci on deia: La màquina del temps, c/Gaudí nº 19. Incredul, m'ho vaig tornar a llegir i... sí!, deia el que em pensava! Com podia ser que al 2007 haguessin inventat la màquina del temps? Ho vaig deixar estar, no m'interessava. Les esperances de poder tornar d'on havia vingut em van reanimar.

Corrents i estressat -com els meus avantpassats- anava amunt i avall, buscant mapes i gent que em pogués guiar. A la fi, vaig arribar-hi. Era, aparentment, un edifici antic, fins i tot per ser d'aquella època. Vaig entrar-hi. Hi havia un home d'uns 45 anys:

-Busques algú? -em va preguntar.

-No... Sí! Bé, busco la màquina del temps.

-Ja ha començat fa una mitja hora.

-Perfecte! Així m'hi puc apuntar.

-És clar! Però l'obra ja està començada.

-Què vol dir?

-Que l'obra de teatre ja ha començat!!!

Així era cert: no hi havia cap màquina del temps! Era només, una obra de teatre! Els meus ànims van caure pel terra. Però llavors...

-Ei! Desperta't, dormilega!

-Què?... I la màquina!... Tot havia estat un somni! Quina sort!

Vaig fer un bot del llit, vaig esmorzar més ràpid que mai i vaig sortir més alegre i content del que pot arribar a estar un nen del segle XXII.

Marc Tuca,

1r d'ESO B

Existeixo i penso

Algún dia aprendré el perquè d'algunes coses, mentrestant, començo a aprendre com camina el meu cor.

Em precipito i salto al buit... Després sec i em començo a buscar. Em busco i em busco... però, malgrat l'esforç emprat, no em trobo. No paro de buscar-me. Dono voltes i penso, sense pensar. Em miro al mirall, lentament m'analitzo i em torno a enfadar amb mi mateixa. Lluito contra això i em dic: Vinga dona, si tot té solució menys la mort -t'ho han dit moltes vegades-. I en intents desesperats per creure en mi mateixa, no desisteixo. M'intento aixecar, molt segura i amb decisió, però, a la més mínima, em poso a plorar com una nena petita, en qualsevol racó de casa: he oblidat com divertir-me!

A les nits d'aquests dies sé que no hi ha cap estrella que em pugui fer dormir.

Al matí em poso a córrer buscant alguna cosa perduda i penso que és possible remuntar.

Quan els meus ulls parin de plorar, tiraré una branqueta al mar, que sigui barca per un mariner naufrag, i perquè no vagi sense rumb, encendré el far de la platja.

En aquests moments, he caigut al fons d'una piscina en la qual no hi havia ni una gota d'aigua. I és que sóc com un vagó en una muntanya russa: pujo, baixo, dono voltes... Tant puc riure com plorar o cridar...

Confosa em deixo portar per tot el que els dies em vulguin mostrar...

Marta Argerich Martínez, 1r d'ESO B

Per un món una mica millor

Quan miro el que m'envolta
no m'agrada el que hi veig:
hi ha massa desgràcia
i poques ganes de fer-hi res.

M'agradaria un món
on no s'hi veiés més gent
que mori per fets tan corrents
com la fam
o la falta de medicaments.

M'agradaria un món
on la gent es respectés,
sense importar el color,
la raça o la religió.

M'agradaria un món
on no hi haguessin més innocents
que perdessin la vida
per les idees d'uns delinqüents.

M'agradaria un món
sense famílies enfrontades
ni guerres provocades,
amb morts sense raó.

Jo penso que pot ser cert,
que aquest món pot existir.
Espero que d'aquí poc
tots els meus desitjos
es puguin complir.

Marta Argerich, 1r d'ESO B